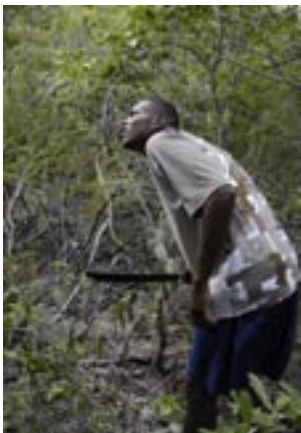

LEGUANENJACHT OP CURAÇAO

Beeldverhaal voor het Algemeen Dagblad.
Het verhaal van Suiren en Eddiene.

(Suiren, 18 jaar) 'Ik heb het jagen van mijn vader geleerd toen ik vijf was. Als kind was ik doodsbang voor leguanen, ik dacht dat ze mijn vingers zouden opeten. Als mijn vader er een had gevangen, moest ik hem oppakken. Als ik dat niet deed, gaf hij me een mep. Zo leer je het wel. Ik weet niet hoeveel leguanenjagers er op Curaçao

zijn, ontelbaar. Ik weet dat het verboden is, en dat de leguaan een beschermde soort is, maar iedereen doet het. Ik heb nog nooit problemen met de poli-

tie gehad: die weet dat het gebeurt. Ik vind leguanenvlees heerlijk, vooral gegrild, maar soep is ook

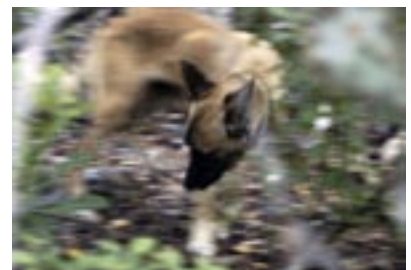
lekker. Leguaan smaakt naar kip, maar het is minder vet. Als ik het eet, voel ik me erg sexy, ha ha. Mannetjesleguanen hebben twee piemels, daarom gelooft iedereen dat leguanenvlees goed voor de sex is.'

(Eddiene, 22 jaar) 'We verkopen de leguanen aan de restaurants. Ze zijn vooral voor de toeristen bedoeld. Wij krijgen vijf à tien gulden per leguaan (€ 2,25-5,00), afhankelijk van de grootte. Soms hebben we geluk, dan vinden we ook nog een nest met jonge parkietjes. De dierenwinkel in de stad geeft daar vijftwintig gulden (€ 12,50) per stuk voor. Ik heb negen broers en zussen, op deze manier verdien ik wat bij.'

De jacht zelf

We moeten door zeer dichte begroeiing, met veel cactussen en akelig stekelgewas. Er vliegen wespen rond en het zweet gutst van m'n lichaam. Suiren, de

jongste jager, heeft eenvoudige teenslippers aan. Afentoe trekt hij een er scherpe naald uit. Met zijn kapmes kapt hij wild om zich heen om de smalle geitenpaadjes wat te openen. Terwijl we voortploeteren, turen de jongens onafgebroken naar boven. We zijn al een half uur onderweg, als de hond opeens in de bosjes verdwijnt; hij heeft een leguaan geroken.

Suiren gaat er direct achteraan. Ik worstel me langs de cactussen, maar raak de jongens kwijt. Als ik ze weer vind, hebben ze een enorme cactus omsingeld. In de top zit een prachtig groen mannetje met een grote kam. Suiren is opgewonden, raapt een steen op en gooit deze naar de leguaan. Hij mist, gooit er nog een. Wat volgt, gaat razendsnel. De leguaan springt van de cactus, komt op de grond terecht en staat daar oog in oog met de hond. Er volgt een wilde achtervolging door de bosjes, van hond en jongens. Dan is het stil. Na enkele minuten komt Suiren te voorschijn. Trots houdt hij de bebloede leguaan omhoog. Daarna stopt hij de dier in de jute zak. De twee andere leguanen, die er al inzitten, beginnen te spartelen, maar eigenlijk zijn ze al te uitgeput om nog iets te doen.

Tekst en fotografie door Ilse Schrama (2005).

